

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Nagy Rajmund Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek, az SBGK Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen a Pest Megyei Bíróság 2011. június 9-én kelt 5.G.40.333/2010/27. számú ítélete ellen a felperes részéről 28. és 30. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja. Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 37.500 (Harminchétezer-ötszáz) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes 98.937.279 forint kártérítés és járulékai iránt indított keresetet az alperessel szemben. A kereset alátámasztásaképpen előadta, hogy a felperes és az alperes jogelődje (a továbbiakban: alperes) között 1996. november 5-én és 1997. június 17-én szerződések jöttek létre. Az alperes a fenti szerződések alapján nem biztosította a felperes részére, hogy 35.000.000 forint értékű megrendelésekhez hozzájusson, amely magatartásával a szerződéseket megszegte, és ezzel okozati összefüggésben a felperesnek 93.337.299 forint összegű elmaradt bevétele és 5.599.980 forint elmaradt haszna keletkezett. Az alperes 2005-ben kihelyezett a felperes telephelyére egy GDT 150 típusú csomagológépet, amelyen a próbaüzemen túl nem folyt termelés. A gépet az alperes 2009 júniusában elszállította. A gép beüzemelési helyén rendelkezésre álló területet korábban a perben nem álló ... Kft. havonta 93.183 forintért bérelte. A gép által elfoglalt területet a felperes nem tudta hasznosítani, és ebből fakadóan elmaradt haszon formájában kára keletkezett.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadta, hogy a felek között fennállt szerződéses jogviszonyból eredően az alperesnek nem volt olyan szolgáltatási kötelezettsége, hogy 35.000.000 forintos forgalom fenntartását

vállalta volna, a GDT gép 3,8 m² területet foglalt el, amelyre a felek között nem jött létre megállapodás. Ez egy közös projekt volt, így a gép elhelyezése a felek közös kockázati körébe tartozott.

Az elsőfokú bíróság a 2011. június 9-én kelt 5.G.40.333/2010/27. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 3.000.000 forint perköltséget. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperes a felek közt hatályban volt szerződésben nem vállalt 35.000.000 forint árbevétel biztosítására kötelezettséget, így jogellenes magatartást nem tanúsított a felperessel szemben, ezért a felperest nem illeti meg a jogosultság a 93.337.299 forint összegű kártérítés követelésére. A felperes az elmaradt vagyoni előnyként felmerült 5.599.980 forint összegű követelésének ténybeli alapját ugyancsak nem bizonyította. Nem támasztotta alá azt a tényállítást, hogy az alperes jogellenes magatartást tanúsított azzal, hogy a gépet a felperesnél elhelyezte. Mindezekre tekintettel a felperes keresetét elutasította és a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 78. §-a alapján a pervesztes felperest kötelezte az alperes perrel kapcsolatos költségeinek megtérítésére.

Az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezése ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság által megítélt 3.000.000 forint perköltségnek 1.500.000 forintra történő leszállítását kérte azzal, hogy a Fővárosi Ítéltábla engedélyezze a megítélt perköltség összegének 12 havi egyenlő részletben történő megfizetését. A felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által számításba vett pertárgy értéket önmagában nem vitatta, és azt a tényt sem, hogy a jogi képviselők magas színvonalú munkát végeztek, azonban állítása szerint a rövid idő alatt viszonylag egyszerűen lefolytatott bizonyítási eljárás során a döntéshez szükséges tényállás megállapításához nem volt szükség olyan mértékű jogi tevékenységre, amely a 3.000.000 forintos ügyvédi munkadíjat indokolná. Az elsőfokú bíróság négy tárgyalási határnapot tartott az ügyben, míg a 2010. november 3-ai 11.00 órára kitűzött érdemi tárgyalás megtartása akadályba ütközött, mert az alperes a keresetlevélről nem értesült, így az eljárás érdemi megkezdésétől kezdődően hat hónap alatt a per első fokon le is zárult. Az elsőfokú bíróság két tanút hallgatott ki, míg a felperes további bizonyítási indítványait mellőzte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme a felperes által fellebbezett rendelkezés helybenhagyására irányult. Előadta, hogy a 2010. július 20-án indított perben a felperesnek a közel 100.000.000 forint pertárgy értékű ügyben a perindításkor számolnia kellett azzal, hogy pervesztessége esetén nemcsak az eljárási illetéket, hanem az alperes perrel felmerült költségeit is viselnie kell. A perértékhez igazodó munkadíj csökkentését semmilyen körülmény nem indokolja, az alperes többször részletes nyilatkozatot tett a keresetre, és az alperes jogi érvei vezettek az elsőfokú bíróság helyes döntéséhez, így a perértékhez igazodó munkadíj a szokásos bírói gyakorlatnak megfelel. Az alperes indítványozta a részletfizetési kérelem elutasítását.

A fellebbezés megalapozatlan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között vizsgálta. Megállapította, hogy az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezése az irányadó jogszabályoknak megfelel.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (1) bekezdése értelmében, ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselőt ellátásával felmerült munkadíj összegét a 3. § (2)-(6) bekezdésében foglaltak figyelembevételével állapítja meg. Az elsőfokú bíróság a perben a pernyertes alperes ügyvédi munkadíjban felmerült perköltségét a fenti rendelkezésnek megfelelően határozta meg. A munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság csak indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel {R. 3. § (6) bekezdés}. Mindezekre tekintettel az ügyvédi munkadíjban felmerült perköltség megállapításánál az elsőfokú bíróságnak lehetősége van a pertárgy értékére és az ügy bonyolultságára tekintettel ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység értékelése mellett az R. 3. § (2) bekezdésében meghatározott ügyvédi munkadíjat mérsékelni. Az ügyvédi munkadíj mérséklésére számos körülmény alapot adhat, így elsődlegesen a tárgyalási határnapok száma, az érdemi védekezéshez szükséges előkészítés és a tárgyaláson végzett tevékenység időszükséglete, valamint az ügy bonyolultsága.

A felperes 98.937.279 forint megfizetése iránt indított keresetet az alperessel szemben szerződésszegéssel okozott kár megtérítése címén. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást lefolytatta. Ennek keretein belül a feleket részletesen tájékoztatta az őket terhelő bizonyítási kötelezettségről, tanúkihallgatásokat foganatosított és három érdemi tárgyalást tartott. Az alperes a felperes kereseti kérelmére és a kérelem alátámasztásául előadott tényekre írásban és a kitűzött tárgyalási határnapokon szóban is nyilatkozott, és a per állásához képest a védekezését részletesen előterjesztette, okirati bizonyítékait csatolta, további bizonyítási indítványait bejelentette. Mindehhez képest a másodfokú bíróság sem látott megfelelő ténybeli alapot az R. 3. § (6) bekezdésének első fordulatóban foglalt felhatalmazás alkalmazására, mert az elsőfokú eljárás során nem merült fel olyan indokolt körülmény, amely a munkadíj mérséklésére ténybeli alapot szolgáltatna.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla a pertárgyérték és a ténylegesen elvégzett tevékenység alapulvételével a felperes fellebbezésében meghatározott okokból nem látott megfelelő indokot arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség mértékét felülmérlegelje, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, míg a fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta, míg a megítélt perköltség részletekben történő teljesítése iránti kérelemről a Pp. 217. § (3) bekezdésében előírtak szerint az elsőfokú bíróságnak kell döntenie.

A felperes fellebbezése sikertelen maradt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a értelmében alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltségeinek megfizetésére, amelynek mértékét az R. 3. § (2) bekezdésének a) pontja és az (5) bekezdése, valamint a 4/A. § (2) bekezdése alapján határozta meg.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2012. május 10.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Volein Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági tisztviselő